

Arrest

nr. 51 312 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende in functie van zijn Belgische echtgenote op 21 januari 2002 een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Verzoeker verkreeg op 13 februari 2003 een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Op 11 maart 2004 werd verzoekers huwelijk met zijn Belgische echtgenote door de rechtbank van eerste aanleg van Mechelen vernietigd wegens een schijnhuwelijk. In beroep werd dit vonnis bevestigd door een arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 18 januari 2006.

1.4. Op 8 november 2006 werd verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen ingetrokken en op 28 november 2006 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt.

1.5. Op 30 november 2006 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 1 maart 2007 werd de in punt 1.5. bedoelde beslissing onontvankelijk verklaard en werd er een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt.

1.7. Op 28 maart 2007 diende verzoeker een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 26 oktober 2007 zonder voorwerp verklaard.

1.8. Op 11 augustus 2008 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 3 maart 2009 werd de in punt 1.8. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.10. Op 23 oktober 2009 diende verzoeker een derde aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 17 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.10 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 30 augustus 2010. Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beweert in de aanvraag dat hij in aanmerking komt voor punt 2.8A van de vernietigende instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

Betrokkene slaagt er in aan te tonen dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt. Betrokkene staat dit onder andere aan de hand van een arbeidsovereenkomst, een belofte van aanwerven, een bewijs van opleiding en verschillende getuigenverklaringen. Ook heeft betrokkene reeds geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen vóór 18 maart 2008, met name een aanvraag artikel 9.3 ingediend op 30.11.2006 en een aanvraag artikel 9.3 ingediend op 28.03.2007.

Toch kan betrokkene niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd." Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: hij trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan, (V.S.), met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen op 11.03.2004 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 18.01.2006. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 21.01.2002 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 13.02.2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (geldig tot 15.05.2008). Deze laatste werd ingetrokken bij beslissing van 08.11.2006. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan vier jaar gehad.

Het feit dat betrokkene sinds 1999 in België zou verblijven, Frans spreekt, taallessen Nederlands heeft gevolgd, werkbereid is, zich de Belgische zeden en gewoonten eigen heeft gemaakt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en verschillende getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag van 23.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigende instructies van 19.07.2009. Het element aangaande artikel 8 van het E.V.R.M. dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid, wordt dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de “wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991)” en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing vermeldt als volgt:

“Toch kan betrokken niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8.A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat “... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting. Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: hij trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan (V.S.), met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen op 11.03.2004 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 18.01.2006. ...”

Dat verzoeker evenwel geenszins een “actueel gevaar vormt voor de openbare orde”, daar het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dateert van 18.01.2006, en handelde omtrent het huwelijk dat verzoeker aangegaan heeft in 2002...

Dat het dan ook niet opgaat om aan verzoeker, omtrent diens regularisatieaanvraag een weigeringsbeslissing toe te kennen, méér dan vier jaar na het definitieve arrest en met name méér dan acht jaar na het aangaan van het huwelijk met mevrouw V.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoeker geweigerd wordt, De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middel en voegt hij het volgende toe:

"Verzoeker verwijst voor dit middel naar zijn eerste verzoekschrift en benadrukt dat hijzelf géénszins een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker momenteel reeds méér dan elf jaar (!) op het Belgisch grondgebied vertoeft, dat verwerende partij dat geenszins betwist, en dat hij, bij verzoekschrift dd. 21.10.2009, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid hem geboden door de regularisatie-instructie van de minister van migratie- en asielbeleid van juli 2009, om zijn verblijf in België te regulariseren.

Dat evenwel, de beslissing genomen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken dat v verzoeker, alhoewel hij beschikt over een arbeidsovereenkomst, en hij over diverse integratieverklaringen beschikt en een getuigschrift beroepsopleiding bij de VDAB, hij toch een weigeringsbeslissing in ontvangst neemt i.v.m. het verzoekschrift overeenkomstig artikel 9bis, daar verzoeker in 2002 (!) in het schijnhuwelijksbootje is gestapt met mevrouw V..

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker geenszins een "actueel gevaar vormt voor de openbare orde", daar het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dateert van 18.01.2006, en handelde omtrent het huwelijk dat verzoeker aangegaan heeft in 2002...

Dat het dan ook niet opgaat om aan verzoeker, omtrent diens regularisatieaanvraag een weigeringsbeslissing toe te kennen, méér dan vier jaar na het definitieve arrest en met name méér dan acht jaar na het aangaan van het huwelijk met mevrouw V..

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoeker geweigerd wordt."

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft zoals zijn titel het aangeeft, onmiskenbaar de formele motiveringsplicht. Verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen derhalve niet dienstig voorhouden geschonden te zijn in haar rechten van verdediging doordat verzoeker nalaat aan te geven welk artikel van de wet van 29 juli 1991 hij geschonden acht, te meer daar zij in haar nota vervolgens opwerpt: *"Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij laat gelden dat de wet van 29.07.1991 de formele motiveringsplicht betreft"* om zich dan vervolgens te verdedigen op de schending van de formele motiveringsplicht.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel wordt derhalve ongegrond verklaard.

2.4. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker *"niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing."* De Raad concludeert dan ook dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009), dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

2.8. De instructie van 19 juli 2009 bevat een *“Algemene Slotbepaling”* die als volgt luidt: *“Deze instructie is niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.”*

2.9. De passage van de bestreden beslissing die aanleiding geeft tot onderhavige betwisting luidt als volgt: *“Toch kan betrokkene niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting. Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: hij trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan, (V.S.) met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Mechelen op 11.03.2004 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen op 18.01.2006. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 21.01.2002 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 13.02.2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (geldig tot 15.05.2008). Deze laatste werd ingetrokken bij beslissing van 08.11.2006. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan vier jaar gehad.”*

2.10. Verzoeker betoogt dat hij *“evenwel geenszins een “actueel gevaar vormt voor de openbare orde”, daar het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen dateert van 18.01. 2006 en handelde omtrent een huwelijk dat verzoeker aangegaan heeft in 2002. Dat het dan ook niet opgaat om aan verzoeker, omtrent diens regularisatieaanvraag een weigeringsbeslissing toe te kennen, meer dan vier jaar na het definitieve arrest. (...)”* Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt om in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris te gaan oordelen of iemand wel of niet een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het komt de Raad wel toe om na te gaan of een beoordeling van de feitelijke gegevens door de gemachtigde van de staatssecretaris correct is gebeurd.

2.11. Verwerende partij verwijst blijkens de in punt 2.9. geciteerde passage van de bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 die stelt dat ze niet van toepassing is op personen *“die een actueel gevaal vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd”*, en concludeert vervolgens *“Gelet op de hieronder vermelde ernstige feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.”* Vervolgens wordt gepreciseerd dat verzoeker *“door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad”*, waarna verwerende partij de procedures in herinnering brengt aangaande de nietigverklaring van verzoekers huwelijk en de gevolgen ervan voor zijn verblijfstitel. Uit het feit dat de

verwerende partij in de bestreden beslissing de opgesomde feiten uitdrukkelijk als *“ernstige feiten van openbare orde”* kwalificeert en expliciet stelt dat verzoeker *“door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad”* en uit het feit dat de verwerende partij in haar nota nog eens uitdrukkelijk stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad”* en onderlijnt dat de instructie van 19 juli 2009 stelt dat ze *“niet van toepassing (is) op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde”* kan de Raad niet anders dan afleiden dat verwerende partij de instructie niet van toepassing acht op verzoeker aangezien hij geacht wordt *“een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde.”* De Raad leest echter nergens in de bestreden beslissing waarom verzoeker een *“actueel gevaar”* vormt voor de openbare orde. De Raad dient dan ook te concluderen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op het ontbreken van een beoordeling van de voorliggende gegevens in het licht van het door de instructie van 19 juli 2009 vereiste *“actuele gevaar voor de openbare orde”*, niet in alle redelijkheid tot de vaststelling kon komen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. En eventuele gegrondheid van het tweede onderdeel van het middel brengt geen ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich mee. Derhalve wordt het tweede onderdeel van het middel niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA